

פרשת ויקרא - זהירות מן הגזל

בפרשתנו מצוה התורה בנוגע לקורבן עולה הבא מן העוף: "והסיר את מִקְרָאתוּ בנוצתה, והשליך אותה אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן" (ויקרא א, טז), כלומר שצריך להשליך את מעיו של העוף ואסור להקריבם על גבי המזבח.

רש"י בפירושו לפסוק זה מביא את דברי המדרש האומר שהטעם שבעולת בהמה מותר להקריב את מעיה על גבי המזבח, ואילו בעולת העוף אסור, משום שהבהמה אינה אוכלת אלא באבוס בעליה ולא מן הגזל, ולכן נאמר בה "והקרב והכרעים ירחץ במים והקטיר", אבל העוף נזון מן הגזל (ממה שמוצא בשדות זרים) ולכן נאמר במעיו "והשליך" כיון שאכלו מן הגזל.

על כל אדם לדעת, שאפילו פרוטה אחת בלבד שהוא הרוויח שלא ביושר יש בכוחה לסלק מביתו את כל הברכה, וגם להביא על הבית צרות רבות ובעיות קשות. ועוד יותר מכך, כשאדם מכניס לביתו ממון שבא לו שלא ביושר וקונה בו אוכל לילדיו, דבר זה גורם שיכנסו בלב ילדיו היקרים הרהורים רעים וספיקות באמונה, ועל ידי כן הם עוזבים את דרך ה' ופורקים עול ח"ו, וגורמים צער רב להוריהם.

ולכן כל מי שנגעה יראת ה' בליבו, אם ידוע לו שקיבל בחודש מסוים משכורת שאינה מגיעה לו לפי האמת והיושר מכל סיבה שהיא, יוציא מהחשבון את הסכום שלא מגיע לו, וילך ויחזירנו לבעליו. ובזכות מסירות נפשו כדי שלא להיכשל בעוון הגזל, הקב"ה יבטל מעליו כל גזירות קשות ורעות, וישפיע לו ישועה וברכה והצלחה בכל עניו.

